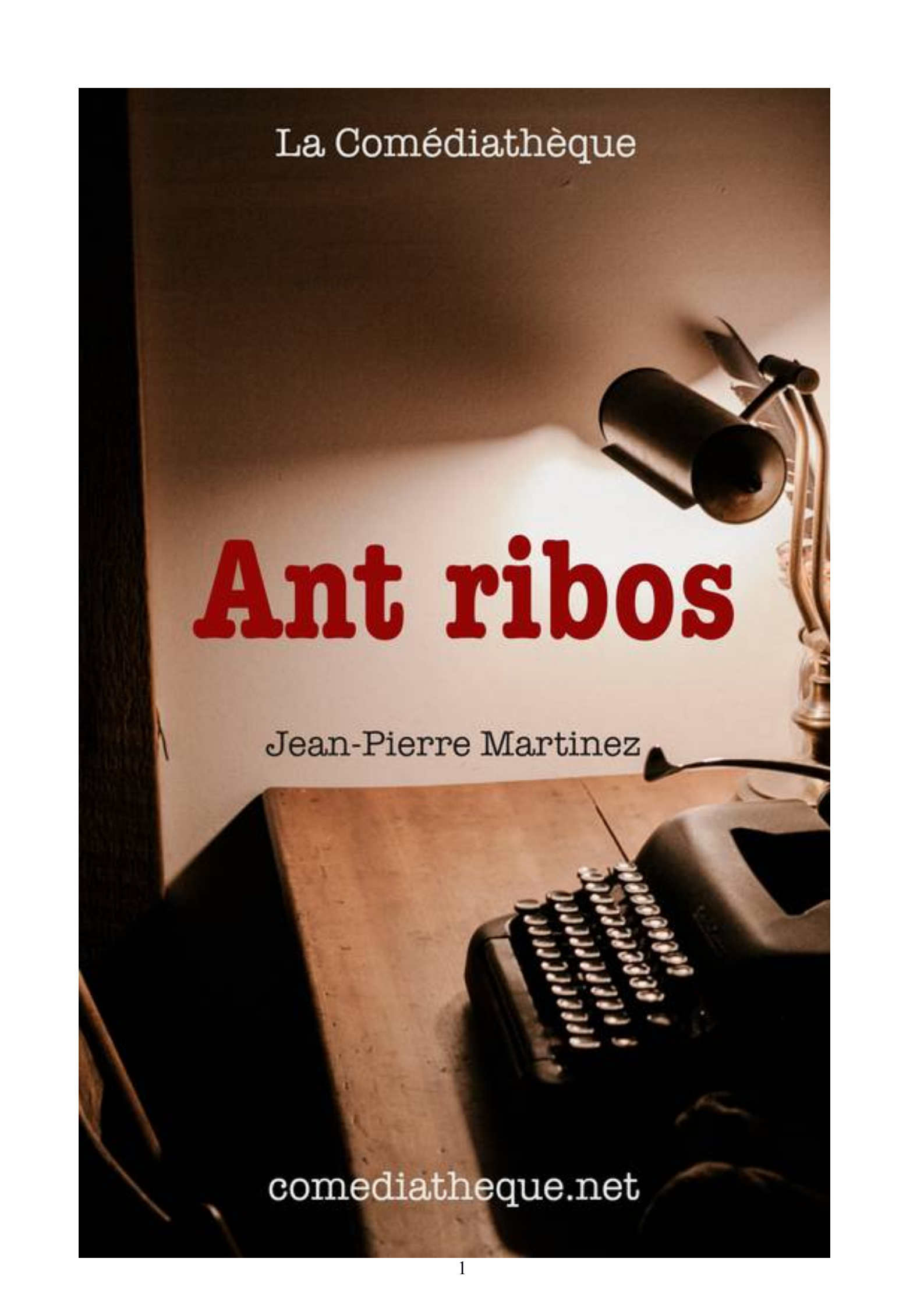

A photograph of a vintage typewriter on a wooden desk. A desk lamp with two adjustable shades is positioned to the right, casting a warm, focused light on the typewriter and the desk surface. The background is a plain, light-colored wall. The overall mood is nostalgic and quiet.

La Comédiathèque

Ant ribos

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Ant ribos

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Prie ribos atsidūręs dramaturgas priima žurnalistę, kuri atėjo jo pakalbinti – galbūt šis interviu padės atgaivinti jo karjerą. Tačiau teatre išorė kartais labai apgaulinga...

Veikėjai:

**Autorius / Autorė
Viešnia / Svečias**

*Abu veikėjai gali būti vyrai arba moterys.
Galimi variantai: 2 vyrai, 1 vyras ir 1 moteris, 2 moterys.*

© La Comédiathèque

Netvarkingas kambarys. Nerealistiška, keista šviesa. Nerimą kelianti muzika. Du personažai (aktoriai, kurie tuoj pat vaidins pjesėje) tarytum laukia, stovėdami abipus lagamino.

Pirmas – Manot, jie ateis?

Antras – Kas?

Pirmas – Žmonės!

Antras – Žmonės? Norit pasakyti – publika...

Pirmas – Žiūrovai, na!

Antras – A, taip, žiūrovai...

Pirmas – Negalima vaidinti, jei nėra žiūrovų.

Antras – Na taip... Todėl mes ir nevaidiname.

Pirmas – Vadinasi, sutariam: nevaidinam?

Antras – O jūs vaidinat?

Pirmas – Ne...

Antras – Va. Tą ir sakau. Nepradėsime vaidinti, kai čia nėra gyvos dvasios.

Pirmas – Gerai... Bet ką tada čia veikiam?

Antras – Ir kas mes apskritai tokie?

Pirmas – Niekas...

Antras – Du personažai, ieškantys žiūrovų.

Pauzė.

Pirmas – O kodėl jie neturėtų ateiti?

Antras – Na, žinot, žiūrovai... Jie visada turi puikų pasiteisinimą neiti į teatrą.

Pirmas – Teisybė. Fantazijos pasiteisinimams jiems netrūksta.

Antras – Streikuoja transportas...

Pirmas – Ilgasis savaitgalis...

Antras – Per televizorių rodo rungtynes...

Pirmas – Ką tik buvo teroro išpuolis...

Antras – Gali būti teroro išpuolis...

Pirmas – Per geras oras, geriau eiti pasivaikščioti...

Antras – Per bjaurus oras, geriau likti namie...

Pirmas – „Télérama“ nerekomenduoja – neisiu.

Antras – „Télérama“ rekomenduoja – vadinasi, bus nuobodu.

Pirmas – Per brangu, geriau nueisiu į kiną.

Antras – Beveik veltui – vadinasi, nieko verta.

Pirmas – Mielai ateičiau, bet einu į vestuves.

Antras – Į laidotuves.

Pirmas – Į krikštynas.

Antras – Į pirmąją komunią.

Pirmas – Religija teatrui visada pridarydavo daug žalos.

Antras – Pasiteisinimą jie tikrai visada sugalvoja.

Pirmas – O štai kai reikia ko nors kito...

Pauzė.

Antras – Juk mes neprašom kažin ko.

Pirmas – Nesitikim prikimšti „Palais des Sports“.

Antras – Bet tokią mažą salę...

Pirmas – Bent pusę salės.

Antrasis tarytum pastebi žiūrovus.

Antras – O tie ten – kas?

Pirmas – Kur?

Antras – Ten, tamsoje.

Pirmas – Nieko nematau.

Antras – Ten, pačiame gale.

Pirmas – O, teisybė... Net nepastebėjau, kaip jie įėjo...

Antras – Aš irgi...

Pirmas – Taip atpratom.

Antras – Įsivaizduojat? Vis dėlto atėjo!

Pirmas – Nedaug jų, bet atėjo.

Antras – Nepabūgo streikų, blogo oro, kritikų...

Pirmas – Reikėtų jiems medalį duoti.

Antras – Tikrai. Jie didvyriai.

Pirmas – Taip... Jeigu būtume žinoję...

Pauzė.

Antras – Ir ką dabar darom?

Pirmas – Kaip tai – ką darom?

Antras – Žiūrovai jau čia! Reikia juk ką nors daryti.

Pirmas – Aš tai nieko neparuošiau. O jūs?

Antras – Aš irgi.

Pirmas – Nesitikėjom.

Antras – Viskas taip netikėtai...

Pirmas – Jau buvom praradę viltį...

Antras – Po tiek laiko.

Pirmas – Ir jie patys kalti...

Antras – Galėjo perspėti.

Pirmas – Negalima šitaip, be įspėjimo, imti ir ateiti į teatrą.

Antras – Taip nedaroma.

Pauzė.

Pirmas – Gal kai kurie rezervavo vietas.

Antras – Manot?

Pirmas – Gali būti.

Antras – Na taip, bet mums niekas nieko nesako!

Pirmas – Jei neturėsime ką parodyti, jie nusivils.

Antras – Ir turės dar vieną gerą pasiteisinimą kitą kartą neateiti.

Pirmas – Galėtume... nežinau...

Antras – Galėtume jiems ką nors padainuoti.

Pirmas – Jūs mokat dainuoti?

Antras – Taip... Bet nemoku nė vienos dainos. O jūs?

Pirmas – Aš dainų moku.

Antras – Tai pirmyn.

Pirmas – Dainų moku... tik dainuoti nemoku.

Pauzė.

Antras – Pradedu abejoti, ar gerai padarėm, kad apskritai atėjom...

Pirmas – Teisybė... Mes irgi galėjom sugalvoti pasiteisinimą ir neateiti.

Antras – O kol kas būtų geriausia nešdintis.

Kitas apsidairo ir pamato lagaminą.

Pirmas – Jei jau sprunkam, bent lagaminą pasiimkim.

Jie tyliai, vogčiomis ima trauktis; vienas pasiima lagaminą.

Užtemimas.

Tas pats netvarkingas kambarys. Vyras (arba moteris) snaudžia fotelyje. Suskamba telefonas ir pažadina jį iš apsnūdimo. Jis pakelia ragelį tarsi lunatikas.

Autorius (*nedraugiškai*) – Alio! (*Neleisdamas pašnekovui nė prasižioti*) Pasakysit, kad susitikimas atšauktas, taip? (*Po truputį atsitokėdamas*) „Crédit Mutuel“? (*Sušvelnėja*) A, atsiprašau. Ne, tiesiog laikiu žurnalisto, kuris turi mane pakalbinti, ir... Taip, žinau, nedidelis sąskaitos minusas, mačiau... Didelis? Sakysim, vidutinis... Na, nesikabinėkim prie žodžių... Nesijaudinkit, kaip tik ruošiausi išeiti į banką įnešti ką tik gautą čekį... Taip, avansą už kitą mano pjesę... Ar kartais nueinat į teatrą? Ne, žinoma, ne apie tai kalbam... Klausykit, ryšys labai prastas... A, regis, kažkas skambina į duris, turbūt mano žurnalistas... Taip, taip, aš jums perskambinsiu... O, dabar visai jūsų nebegirdžiu... Tikrai teks padėti ragelį...

Autorius *padeda ragelį ir atsidūsta. Pamažu išsikapanoja iš apsnūdimo ir atsistoja. Jo išvaizda ir drabužiai gerokai apsilėidę.*

Autorius (*publikai*) – Būti ar nebūti...? Shakespeare'as buvo teisus – štai klausimas. Bent jau aš jo savęs klausiu kiekvieną rytą žiūrėdamas į veidrodį. (*Kreipdamasis, jei nori, į ką nors jauną salėje*) Kai esi jaunas ir gražus, atsakymas, aišku, nekelia abejonių. Bet sulaukus tam tikro amžiaus... būti ar jau NEBEBŪTI...? Patikėkit, čia ir yra visas klausimas. Ir, deja, dažniausiai tenka pripažinti: negali vienu metu būti tu, kuo esi, ir tu, kuo buvai. Čia jau ne Shakespeare'as... Tiesiog liūdna tikrovė, pamatysit. Galima guostis sakant: mąstau, vadinasi, esu. Cha! Nežinau, ar tai paguodžia senukus, kurie jau nieko daugiau nebegali – tik mąstyti. Ir apie ką mąstyti? Apie savo nelabai paprastą praeitį? Apie netobulą dabartį? Apie visiškai sąlyginę ateitį? Dar būti ar jau nebebūti dramaturgu? Man štai toks klausimas... Vienas patarimas: niekada netapkit dramaturgu. Aš juo tapau tik todėl, kad iš tiesų nieko kito nemokėjau. Bet jei turit bent menkiausių gabumų, geriau tapkit mokytoju arba prostitute. Žodžiu, pasirinkit profesiją, kurią galėsit dirbti visą gyvenimą visu etatu. Žinot, kaip Prancūzijoje vadina aktorius? „Intermittents“ – protarpiniais darbuotojais. Kitaip tariant, profesine prasme jie egzistuoja tik protarpiais. Dramaturgams tas pats. Aktorius, kuris ne vaidina, jau nebe visai aktorius. O autorius, kuris nerašo, jau ne autorius. Turbūt apie tai ir galvojo didysis Shakespeare'as, rašydamas „būti ar nebūti“. Matyt, jam irgi buvo dingęs įkvėpimas, kaip man dabar. Nors kai sakau „dabar“... Tai tęsiasi jau nemažai metų. (*Pauzė*) Keista, sapnavau labai keistą sapną. Stovėjau scenoje su partneriu. Salė tuščia. Laukėm, ar kas nors ateis. Ir staiga pamatėm, kad salė pilnutėlė. Bėda ta, kad... neturėjom ką vaidinti. Matyt, autorius nesugebėjo sugalvoti pjesės. Autoriui balto lapo baimė – tas pats, kas aktoriui baimė, kad scenoje galvoje atsivers juoda skylė. Tikra tragedija...

Suskamba durų skambutis. Jis akimirką dvejoja, pažvelgia į veidrodį, apsitvarko drabužius ir persibraukia šukomis plaukus. Skambutis suskamba dar kartą.

Autorius – Taip, taip, jau einu...

Pagaliau nueina atidaryti. Po akimirkos grįžta, lydimas jaunesnės moters (arba vyro), apsirengusios šiuolaikiškiau ir atrodančios gerokai žvaliau.

Viešnia – Ačiū, kad sutikote mane priimti, pone Doutreligne'ai.

Autorius – Dentreligne'as.

Ji kiek nustemba dėl netvarkos.

Viešnia – Atsiprašau?

Autorius – Ne Doutreligne'as. Dentreligne'as. Charles'is Dentreligne'as. Mano pavardė. Maniau, bent tiek žinot...

Viešnia – Žinoma, atsiprašau. Čia slapyvardis, turbūt?

Autorius – Ne. O kodėl turėtų būti?

Viešnia – Nežinau... Dentreligne'as, rašytojui... Beveik kaip prancūziškai „entre les lignes“ – „tarp eilučių“. Jei galima taip pasakyti, pavardė tiesiog lemtinga.

Autorius – Jei kada rinksiuosi slapyvardį, pasivadinsiu Doutretombe'u. Kad skambėtų kaip „d'outre-tombe“ – „iš anapus kapo“. Bent jau būsiu tikras, kad mano memuarai gerai parsiduos.

Viešnia – Aha... (*Neramiai pažvelgia į autorių.*) Tikiuosi, jūsų nepažadinau...

Autorius – Pažadinot? Visai ne! Iš kur jums šovė į galvą, kad galėtumėt mane pažadinti?

Viešnia – Nežinau, aš...

Autorius – Beje, kiek dabar valandų?

Viešnia – Atsiprašau, neturiu laikrodžio.

Autorius – Turbūt todėl ir vėluojat.

Viešnia – Vėluoju? Bet... jūs net nežinot, kiek valandų...

Autorius – Ne veltui jūs žurnalistė... Į viską turit atsakymą. Na ką, darom tą interviu ar ne? Aš čia ne vien jūsų laukiu.

Viešnia (*pro dantis*) – Jei jau taip sakot...

Autorius – Ką?

Viešnia – Nieko, sakiau... Taip, pradėkim! Juk tam ir atėjau, ne?

Autorius – Beje, jums pasisekė. Aš niekada neduodu interviu.

Viešnia – Dažnai jūsų jų prašo?

Autorius – Dabar rečiau, tiesa. Bet... tais laikais, kai prašydavo, irgi atsisakydavau.

Viešnia – Supratau...

Autorius – Jūs iš tų, kurios mano, kad moters dorybė yra atvirkščiai proporcinga jos seksualumui, taip?

Viešnia – Visai ne... Na, taip, bet... Ne tą norėjau pasakyti...

Autorius – O ką tada norėjot pasakyti?

Viešnia – Niekas...

Autorius – Norėjot! Ką tik pasakėt: „ne tą norėjau pasakyti“. Vadinasi, kažką vis dėlto norėjot pasakyti!

Viešnia – Tiesiog nevykusiai išsireiškiau.

Autorius – Žurnalistė, kuri nemoka išsireikšti... Puiki pradžia.

Viešnia – Atsiprašau.

Autorius – Tai kodėl man uždavėt tą klausimą?

Viešnia – Kokį klausimą?

Autorius – Klausėt, ar man dar dažnai siūlo interviu.

Viešnia – Nežinau... Aš čia tam, kad uždavinėčiau jums klausimus... Juk toks interviu principas, ar ne?

Autorius – Normalius klausimus, taip... O ne idiotiškus.

Viešnia – Turbūt norit pasakyti – žurnalistinius klausimus.

Autorius – Nekenčiu žurnalistų...

Viešnia – Paprastai žinomi žmonės nemėgsta žurnalistų...

Autorius – Taip, įdomu kodėl...

Viešnia – Bet juk būtent laikraščiai padeda nežinomiems žmonėms vieną dieną išlįsti iš anonimiškumo...

Autorius – Vienas požiūris.

Viešnia – Žurnalistės požiūris.

Autorius – O garsūs žmonės padeda laikraščiams parduoti tiražą.

Viešnia – Žinoma. Laikraščių darbas ir yra kalbėti apie garsius žmones... Kad jų nepamirštų...

Autorius – Jūs atėjot su manim aptarinėti spektaklio visuomenę ar klausinėti apie mano kūrybą?

Viešnia – Prie to ir einu, nesijaudinkit. (*Apsidairo.*) Gal galiu atsisėsti?

Autorius – Prašom...

Viešnia – Ačiū...

Ji atsisėda. Nejauki tyla. Jis kiek susiima.

Autorius – Atleiskit, mudu kažkaip ne ta koja pradėjom.

Viešnia – Nieko tokio, tikrai...

Autorius – Tiesa, aš jau nebepratęs matyti žmonių. Turbūt pavirtau tikru atsiskyrėliu...

Viešnia – Nereikia atsiprašinėti, suprantama... Aš juk taip ėmiau ir įsiveržiau pas jus...

Autorius – Ko nors norit?

Viešnia – Taip... Norėčiau jums užduoti kelis klausimus.

Autorius – Aš turėjau galvoje – ko nors išgerti.

Viešnia – A, atsiprašau... Na... kavos neatsisakyčiau.

Autorius – Kavos nebeturiu. Tiksliau, kavos turiu, bet nebeturiu kavavirės. Ji sugedo prieš... jau gana seniai. Dar kelis mėnesius viriau vandenį puode, o vietoj filtro naudojavau popierinę nosinaitę. Paskui baigėsi nosinaitės ir nusprendžiau apsieiti be kavos.

Viešnia – Nieko tokio, nesivarginkit.

Autorius – Galiu užplikyti žolelių arbatos. Ramunėlių? Tik perspėju – cukraus neturiu.

Viešnia – Labai vilioja, bet... Ačiū, nereikia.

Autorius – Gera!... Tuomet klausau.

Viešnia – Puiku. Taigi... pirmas mano klausimas... jūs rašote ranka ar kompiuteriu?

Autorius kurį laiką žiūri į ją apstulbęs.

Autorius – Atsiprašau, bet... ne visai supratau. Kuriam leidiniui jūs dirbat?

Viešnia – Na... tai ne visai laikraštis. Turiu omeny, ne popierinis, kaip, pavyzdžiui, „Le Figaro Littéraire“.

Autorius – „Le Figaro Littéraire“?

Viešnia – Greičiau... skaitmeninis žurnalas, kaip dabar sakoma.

Autorius – Supratau. Tiesiog interneto svetainė...

Viešnia – Sakym... internetinis žurnalas. „Vivre Théâtre“ – „Gyventi teatru“.

Autorius – „Vivre Théâtre“?

Viešnia – Toks žurnalo pavadinimas. Jums nepatinka?

Autorius – Ne, ne... Tik skamba truputį kaip žurnalas senjorams. Nors į teatrą dabar ir taip vaikšto beveik vien senukai.

Viešnia – Supratau...

Autorius – „Gyventi teatru“... Gaila tik, kad iš teatro pragyventi šiandien pavyksta vos vienam kitam.

Viešnia – Mūsų leidinio tikslas kaip tik ir yra atkreipti dėmesį į šiuolaikinius autorius. Šis interviu padės mūsų skaitytojams jus geriau pažinti. Bent jau kaip dramaturgą...

Autorius – Supratau. Vadinasi, pirmas jūsų klausimas – rašau rašikliu ar kompiuteriu?

Viešnia – Taip.

Autorius – Neabejoju, jūsų skaitytojai dėl to naktimis nemiega.

Viešnia – Tai kaip?

Autorius – Kaip? Turint omeny mano garbų amžių, turbūt numanot: pradžioje rašiau rašikliu. Spaustuvę tada ką tik buvo išradę, tad apie kompiuterį nė kalbos.

Viešnia – Žinoma.

Autorius – Atsimenu... Tai buvo „Montblanc“ plunksnakotis, kurį krikštamotė padovanojo per mano pirmąją komuniją. Su auksuota plunksna. Labai prie jo prisirišau.

Viešnia – Suprantu. Savotiškas pereinamasis objektas.

Autorius – Būtent... Motinos pakaitalas, jei jums taip aiškiau. Žinot, rašymas irgi yra psichoanalizė.

Viešnia – Aha...

Autorius – Lygiai tokia pat neveiksminga, tik užuot leidęs pinigus, teoriškai dar gali tikėtis šiek tiek uždirbti.

Viešnia – Suprantu...

Autorius – Žinau... Žiūrėdama į mane tokį, tikriausiai galvojat, kad mano analizė, regis, ne itin pavyko...

Viešnia – O ne, visai ne...

Autorius – Jums atrodo, kad spinduliuoju pilnatve?

Viešnia – „Pilnatvė“ gal ir nebūtų pirmas žodis, šovęs man į galvą, bet... O kas buvo paskui?

Autorius – Paskui sugedo plunksnakotis.

Viešnia – Kaip kavavirė.

Autorius – Būtent. Už honorarą, gautą už pirmąją pjesę, nusipirkau rašomąją mašinėlę, tokią kaip senuose nespaltvotuose filmuose. Matėt „Sunset Boulevard“?

Viešnia – Taip, gal... Seniai, atrodo...

Autorius – Deja, man nepavyko rasti nusileidusios kino žvaigždės, kuri mane išlaikytų mainais už scenarijaus rašymą.

Viešnia – Bet vis tiek labai romantiška... Dar turit tą rašomąją mašinėlę?

Autorius – Galiausiai ir ji sugedo.

Viešnia – Oi...

Autorius – Tada nusipirkau vieną pirmųjų elektrinių rašomųjų mašinelių... Tais laikais tai buvo revoliucija, žinot? Turėjo mažą ekranėlį, kaip kompiuterio, tik dviejų ar trijų eilučių. Prieš galutinai atspausdindamas dar galėjai šį tą pataisyti. Jau tada sutaupydavai nemažai rašalo ir popieriaus. Naudojau ją kelerius metus, o paskui...

Viešnia – Elektrinė mašinėlė sugedo ir nusipirkot „Mac“.

Autorius – Ne. Paskui sugedau aš pats ir nusipirkau literatūrinį negrą.

Viešnia – Negrą? Jūs norit pasakyti...

Autorius – Jūs nežinot, kas yra literatūrinis negras?

Viešnia – Žinau, na... Tik šiandien taip žmonių jau nebevadina, ar ne?

Kitas žiūri į ją apstulbęs.

Autorius – Literatūrinis negras! Jūs nežinot šio seno termino?

Viešnia – Ne...

Autorius (*atsidusdamas*) – Įsivaizduoju, kad ir taip šiandien jau sakyti nebegalima.

Viešnia – Ko?

Autorius – Kai rašytojui pritrūksta įkvėpimo, jis pasisamdo „literatūrinį negrą“, kad šis už jį parašytų knygas. Taip buvo sakoma. Bent jau mano laikais.

Viešnia – A, supratau... O aš jau pagalvojau... negras...

Autorius – Žodžiu... kompiuteriu dirbo jis. Iš pradžių, aišku, šiek tiek diktuočiau. O paskui jis labai greitai pradėjo rašyti pats.

Viešnia – Kompiuteris?

Autorius – Negras!

Viešnia – Na štai kaip.

Autorius – Jis buvo labai talentingas, žinot.

Viešnia – Suprantu.

Autorius – Žinot Buffono posakį: stilius – tai žmogus.

Viešnia – Na, taip...

Autorius – Tai štai, tas negras buvo visiškai mano stiliaus.

Viešnia – Aha.

Autorius – Jis buvo švedas.

Viešnia – Kas?

Autorius – Mano negras!

Viešnia – A, taip, atsiprašau...

Autorius – Jūs užduodat klausimą ir... man atrodo, kad jums nè kiek neįdomu, ką pasakoju?

Viešnia – O ne! Labai įdomu, tik... O tą negrą jūs dar turit?

Autorius – Deja, ne. Todėl jau daug metų nieko neparašiau...

Viešnia – Gal grįžo į Švediją.

Autorius – Ne... Tiesiog mirė.

Viešnia – O šūdas... Norėjau pasakyti... Kokia liūdna istorija.

Autorius – Taip... Buvau prie jo labai prisirišęs. Bet ką padarysi? Jis pradėjo save laikyti tikru autoriumi. Teko juo atsikratyti.

Viešnia – Atsikratyti?

Autorius – Kasdien po truputį arseno į ramunėlių arbatą. Mirė kaip ponia Bovary.

Viešnia – Aha...

Autorius – Flaubert'as sakė: „Madame Bovary – tai aš.“ Na štai, su Antonio mirė ir dalelė manęs.

Viešnia – Antonio?

Autorius – Mano švedas negras! Jam dingus, savo stiliaus daugiau taip ir neatgavau.

Viešnia – Vadinasi, tada ir nustojot rašyti.

Autorius – Taip... Įstrigau ties 124-ąja pjese.

Viešnia – Labai apgailestauju.

Autorius – Buvo sunkus laikotarpis, tiesa. Norėdamas susigrąžinti pirmųjų metų įkvėpimą, už paskutinius likusius eurus vėl nusipirkau „Montblanc“.

Viešnia – Bet nepadėjo...

Autorius – Buvau prie savižudybės ribos... Ir nebeturėjau nè cento šoviniams.

Viešnia – Revolveriui...

Autorius – Plunksnakočio kapsulėms!

Viešnia – Atsiprašau...

Autorius – Dar turėjau seną švirkštą iš tų laikų, kai buvau priklausomas nuo heroino. Kas rytą pasiimdavau savo kraujo ir juo pripildydavau plunksnakotį. Man buvo užsakyta komedija. Bet raudonas rašalas, žinot... Greičiau kelia juodas mintis... (*Pamatęs žurnalistės apstulbimą.*) Jūs neužsirašinėjat?

Viešnia – Taip, taip, turiu viską, ko reikia... (*Išsitraukia mažą diktofoną.*) Tik nesu tikra, ar verta šitai įrašinėti...

Autorius – Tai jūs rimtai patikėjot visomis nesąmonėmis, kurias ką tik jums pripasakojau?

Viešnia supranta, kad jis visą laiką iš jos tyčiojosi.

Viešnia – Žinoma, supratau, kad juokaujat. Beje, labai juokinga... Švedas literatūrinis negras... Tik nežinojau, kad jūs dar ir komedijų autorius.

Autorius – Matyt, todėl mane ir atsiuntė kalbinti komikės... Ramunėlių vis dar nenorit?

Viešnia – Su arsenu ar be?

Viešnia išspaudžia dirbtinį juoką.

Autorius (*visiškai rimtai*) – Kitas klausimas?

Viešnia – Taip, aš... Man labai patiko jūsų pirmoji pjesė. Parašėt ir daugiau?

Autorius – Atsiprašau?

Viešnia – Turiu omeny... savo paties ranka, ne to švedo negro. (*Vėl nusijuokia iš savo pokšto.*) Juokauju...

Tačiau autorius vis tiek nesijuokia.

Autorius – Parašiau 123 pjeses.

Viešnia – 123! Na taip, nemažai. Ir... apie ką jos?

Autorius (*pasipiktinęs*) – Apie ką jos? Ateinat manęs kalbinti apie mano teatrą ir nė neskaitėt mano pjesių?

Viešnia – Ne visų 123, aišku, bet...

Autorius – Kiek tiksliai perskaitėt?

Viešnia – Sakyčiau... vieną... Kaip tik pirmąją... Na, pirmus puslapius. Apie šį interviu man pranešė labai vėlai... Paskutinę minutę pavaduoju „Vivre Théâtre“ kolegą žurnalistą, kuris vakar nusižudė.

Autorius – Kiek puslapių?

Viešnia – Jei visai atvirai... toliau penkto puslapio nespėjau.

Autorius – Pjesės tekstas prasideda šeštame puslapyje...

Viešnia – Bet pavadinimas man labai patiko...

Autorius – Tikrai? (*Ironiškai.*) O kaip vadinosi mano pirmoji pjesė? Kažkaip staiga iškrito iš galvos.

Viešnia – Man irgi neužsifiksavo, bet prisimenu, kad buvau sužavėta.

Autorius – Galiu pamatyti jūsų žurnalisto pažymėjimą?

Viešnia – Ė... Taip... (*Apsimeta ieškanti kišenėse.*) Tik štai... nežinau, ar...

Autorius – Jūs ne žurnalistė...

Ji akimirka dvejoja prieš atsakydama.

Viešnia – Ne.

Autorius – Supratau. Atėjot manęs apvogti? Girdėjau, taip dažnai daroma. Vagis apsimeta, tarkim, dujų tarnybos darbuotoju, o paskui išsineša po čiužiniu paslėptus pinigus. Berods tai vadinama vagyste apgaule.

Viešnia – Apgaule?

Autorius – Teisybė, jums netinka... Neatrodot pakankamai gudri vagystei apgaule. Ir vargu ar būtumėt pasirinkusi apsimesti literatūros žurnalistė.

Viešnia – Iš tiesų, aš...

Autorius – Nežinau... Picų kurjerė būtų buvusi įtikinamesnė.

Viešnia – Tiesa...

Autorius – O jeigu atėjot čia pinigų... Galim paieškoti kartu, jei norit.

Viešnia – Aš aktorė.

Autorius – Jei atėjot čia ieškoti vaidmens, esat dar kvailesnė, nei maniau. O patikėkit, kartelę buvau užkėlęs gana aukštai.

Viešnia – Žurnalistę vaidinu pirmą kartą. Ir beveik neturėjau laiko pasiruošti vaidmeniui.

Autorius – Negalima atmesti ir galimybės, kad jūs tiesiog prasta aktorė. Na gerai. Kas šitos nevykusios komedijos režisierius?

Viešnia – Jūsų agentas.

Autorius – Mano agentas? Net nežinojau, kad dar tokį turiu...

Viešnia – Jis pagalvojo, kad interviu pakeltų jums savivertę ir sugrąžintų prie darbo stalo.

Autorius – Jis dar kvailesnis, nei maniau.

Viešnia – Faktas lieka faktas: jūs neberašot... O jis jau beveik metus laukia paskutinio jūsų rankraščio.

Autorius – Ką padarysi? Praradau įkvėpimą, kaip sakoma. Autoriui įkvėpimo stoka – tas pats, kas aktoriui atminties duobė. Niekada nežinai, kada užklups, o juo labiau – kaip iš jos išsikapanoti.

Viešnia – Metai... Ilgoka atminties duobė...

Autorius – Neperskaitėt nė pirmos iš mano 123 komedijų, o dabar maldausit, kad parašyčiau 124-ąją?

Viešnia – Man asmeniškai visiškai vienodai. Bet jūsų agentui, atrodo, labai rūpi. Bent jau tiek, kad sumokėjo man šimtą eurų už šitą nekaltą mažą spektakliuką jums.

Autorius – Šimtą eurų? Nemaniau, kad mano agentas mane dar taip vertina.

Pauzė.

Viešnia – Na, tai ką dabar darom?

Autorius – Kaip tai – ką darom?

Viešnia – Aš ne žurnalistė. Dabar, kai žinot, turbūt nebenorėsit tęsti šito interviu.

Autorius – Kodėl? Turėjot dar įdomių klausimų apie mano teatro kūrybą? Nežinau... Ar nešioju trumpikes ar bokserius? Labiau mėgstu jūrą ar kalnus? Kruasanus ar džiuvėsius? Bures ar garą?

Viešnia – Gerai, supratau, kad bendradarbiauti neketinat. Tai ką man dabar jam pasakyti?

Autorius – Kam?

Viešnia – Georges'ui, jūsų agentui!

Autorius – Čia jau jūsų bėda. Pasakokit jam ką norit.

Viešnia – Reikalas tas, kad... po interviu jis turėjo duoti dar šimtą eurų.

Autorius – Supratau... Pusė užsakant, pusė pristačius rezultatą. Jo pasitikėjimas jumis tiesiog beribis...

Viešnia (*parodydama diktofoną*) – Turėjau jam atnešti įrašą.

Autorius – Tik nesakykit, kad iš tikrųjų norit daryti tą interviu?

Viešnia – Galėtume pasidalyti.

Autorius – Pasidalyti? Kuo?

Viešnia – Po šimtą eurų kiekvienam.

Autorius – Jūs tikrai trenktą...

Viešnia – Aš tiesiog alkana. Ir iš to, ką pasakojo jūsų agentas, jūs irgi ne maudotės piniguose. Niekas neberašot. Ir jūsų pjesių niekas nebestato.

Autorius – Ačiū už subtilumą primenant.

Viešnia paniekinamai nužvelgia apšiurusį kambarį.

Viešnia – Nežinau... Už tuos pinigus bent sienas persidažytumėt.

Autorius – Už šimtą eurų? Jei pažįstat dažytoją, kuris tiek ima, net ir neoficialiai, palikit jo numerį.

Viešnia – Už šimtą eurų bent nusipirksit kelis kibirėlius dažų ir volelį.

Autorius – Ir jūs pati su tuo voleliu dažysit?

Viešnia – Kodėl gi ne? Tik ne už dyką, aišku...

Autorius – Ant ribos esu aš, suprantat? O jūs man apie dažų volelį... Komedijai parašyti nebūtina būti optimistu, sutinku, bet viskam yra ribos. Reikia bent dar tikėti, kad pasijuokus iš kvailių kai kuriems iš jų gali kilti noras pasitaisyti.

Viešnia – Jūs tikras, kad truputį per daug nesiklausot savęs paties?

Autorius – Manot?

Viešnia – Na jau... Rašyti pjeses – ne mirtis. Yra ir blogesnių darbų, ar ne?

Autorius – Taip, turbūt...

Viešnia – „Turbūt“? Žinot, yra žmonių, kurie kas rytą privalo keltis, valandą kratytis metro, kad nueitų dirbti kasininku į „Monoprix“, ir visa tai už prancūzišką minimalų atlyginimą – SMIC?

Autorius – Turbūt norėdama išvengti tokios kančios ir pasirinkot vaidinti spektaklius žmonių butuose?

Viešnia – Imu, ką siūlo... O mano agentas didelių vaidmenų dar nepasiūlė.

Autorius – Turbūt toks pat nevykęs kaip maniškis. Kas jis?

Viešnia – Tas pats kaip jūsų...

Autorius – Aišku... (*Pauzė.*) Gal jūs vis dėlto teisi. Su savo moliusko IQ esat daug geriau už mane pasirengusi išgyventi šiame pasaulyje.

Viešnia – Ačiū...

Autorius – Mąstau, vadinasi, esu. Koks idiotas tas Descartes'as! Šūdas, o ne paguoda. Akivaizdu, kad norint toliau egzistuoti šitame sumautame pasaulyje pirmiausia reikia nustoti galvoti.

Viešnia – Taip...

Autorius – Tik štai bėda. Negalvoti – kaip nerūkyti. Daug lengviau, jei niekada nepradėjai.

Viešnia – Jei čia man taikot, aš nerūkau...

Autorius – Beje, kol dar galvoju... Galėčiau pasiūlyti jums nedidelį darbelį.

Viešnia – Tikrai? Jei tik mano jėgoms.

Autorius – Tada pasirinkimas gerokai susiaurėja.

Viešnia – Tai ką?

Autorius – Nenorėtumėt tapti mano literatūriniu negru?

Viešnia – Atsiprašau?

Autorius – Dėl man nesuprantamos priežasties mano agentas būtinai nori, kad parašyčiau naują pjesę. Galėtumėt ją parašyti už mane.

Viešnia – Bet... aš ne dramaturgė.

Autorius – Tarp mūsų kalbant, jūs ir ne visai aktorė.

Viešnia – Na... Reikėtų pagalvoti... O literatūriniam negrui gerai moka?

Autorius – Priklauso nuo autoriaus, kurio pavardė bus ant viršelio, garsumo.

Viešnia – Nelabai padrąsinot... Jūs ir taip nebuvo supergarsus... o pasak jūsų agento, šiandien visi jus pamiršo.

Autorius – Ir pagalvot, kad jis sumokėjo jums už tai, kad pakeltumėt man nuotaiką...

Viešnia – Tiesiog stengiuosi būti realistė.

Autorius – Tai domina jus ar ne?

Vėl suskamba durų skambutis.

Viešnia – Jei kažko laukiat, gal man jau eiti.

Autorius – Niekio nelaukiu.

Jis nueina atidaryti. Viešnia ima tvarkyti diktofoną ir vilktis lietpaltį. Autorius grįžta su atplėštu voku ir popieriaus lapu rankoje.

Autorius – Kurjeris.

Viešnia – Tada paliksiu jus...

Autorius (*valdingai*) – Sėdėkit!

Nustebusi ji tuoj pat atsisėda. Autorius sutrikęs apžiūrinėja lapą.

Viešnia – Kas čia? Dujų sąskaita?

Autorius – Dujų? Jas man seniai atjungė. Kitaip nesu tikras, ar dar būčiau čia ir su jumis kalbėčiau.

Viešnia – Tai kas?

Autorius – Išskirtinių teisių sutartis, kurią mano agentas siunčia dėl kitos mano pjesės.

Viešnia – Sutartis?

Autorius – Prašo iškart pasirašyti ir grąžinti. Visa tai darosi vis keisčiau. (*Ištraukia iš voko čekį.*) Net avansas pridėtas...

Viešnia – Kiek?

Autorius – Penki šimtai.

Viešnia – Penki šimtai eurų! Šįkart jis jūsų tikrai neapgavo.

Autorius – Nežinau, dar abejoju... Nuo tada, kai pasirodėt, vis svarstau, kas šitoj istorijoje iš ko tyčiojasi...

Viešnia – Bet kuriuo atveju, dabar, kai gavot avansą, pasirinkimo nebeturit. Teks parašyti tą komediją.

Autorius – Dar galiu gražinti čekį. Sutarties nepasirašiau. Spėju, visas šitas netikras interviu ir buvo skirtas tam, kad mane įtikintų pasirašyti.

Viešnia – Tai nepasirašysit?

Autorius – Nemėgstu rašyti verčiamas... Bet šita neapmokėtų sąskaitų krūva verčia dar šiek tiek pagalvoti. Jei jau norėčiau nusižudyti neskausmingai, bent dujas turėtų vėl prijungti.

Viešnia – O mano du šimtai eurų?

Autorius – Ar nesitarėm dalytis?

Viešnia – Dabar, kai jūs vėl autorius, kuriam užsakinėja pjeses... būtų smulkmeniška.

Autorius – Neskubėkit. Dar reikia rasti pjesės temą.

Viešnia – Už penkis šimtus eurų, patikėkit, aš galiu parašyti bet ką.

Autorius pažvelgia į viešnią.

Autorius – O už du šimtus penkiasdešimt?

Viešnia – Du šimtus penkiasdešimt?

Autorius – Pusė penkių šimtų! Beje, jūs irgi dar neatmetėt mano pasiūlymo.

Viešnia – Kokio pasiūlymo?

Autorius – Tapti mano literatūriniu negru.

Viešnia – Ne, ne, aš juokavau. Sakiau, kad galėčiau parašyti bet ką. Bet ne pjesę. Ir juo labiau ne šedevrą.

Autorius – Bet ką? Kaip tik to iš jūsų ir tikiuosi.

Viešnia – Atsiprašau?

Autorius – Aš, be jokio kuklumo, moku rašyti tik šedevrus. Bet ko parašyti nemoku. Štai kas mane stabdo, suprantat? (*Pauzė.*) Iš jūsų kvailoko veido sprendžiu, kad ne...

Viešnia – Na, aš...

Autorius – Gerai... Agentas davė man avansą už pjesę, bet, deja, praradau įkvėpimą, kurio reikėtų parašyti tikrą pjesę. Sekat mintį?

Viešnia – Kol kas, manau, taip.

Autorius – Galėčiau parašyti bet kokią nesąmonę, kad pasilikčiau čekį, kaip padarytų bet kuris mano kolega. Bet štai aš nesąmonių rašyti nemoku.

Viešnia – Kodėl?

Autorius – Matyt, kažkoks senas judėjiško-krikščioniško kaltės jausmo likutis... Ir tas niekšas mano agentas puikiai žino, kad nesugebu parašyti bet ko.

Viešnia – Ir?

Autorius – O jūs bet ką parašyti mokat!

Viešnia – Manot?

Autorius – Šituo, tarp mūsų kalbant, jums visiškai pasitikiu.

Viešnia – O kodėl nepasisamdžius iškart tokio literatūrinio negro, kuris moka rašyti?

Autorius – Manot, jei tokį būtų galima rasti už du šimtus penkiasdešimt eurų, nebūčiau seniai radęs?

Viešnia – Gerai...

Autorius – Gerai? Tai reiškia, kad sutinkat?

Viešnia – Ne... „Gerai“ reiškia: taip, suprantu.

Autorius – Tai?

Viešnia – Vadinasi... tikrai galėsiu rašyti bet ką?

Autorius – O jūs sugebėtumėt parašyti ką nors kita?

Viešnia – Bet jūsų agentas... tai yra mūsų agentas... supras, kad čia visiškai nesąmonė!

Autorius – Mano agentas? Jis pats suorganizavo šitą kvailą komediją, kad priverstų mane parašyti kitą, kurios visai nenoriu rašyti! Gaus tik tai, ko nusipelnė.

Viešnia – Tiksliau, jis gaus pjėsę, o jūs – pinigų.

Autorius – Matot, kai pasistengiat, net pajuokauti mokat! Tai ką?

Viešnia – Gerai... Galų gale, kuo rizikuojate...

Autorius – Apsijuokti.

Viešnia – Nuo to nemirštama.

Autorius – Jei nuo juokingumo mirtų, patikėkit, jūs jau seniai būtumėt aname pasaulyje.

Viešnia – Gerai... Kada pradedu? Palaukit, pažiūrėsiu... (*Varto darbo kalendorių.*) Šią savaitę niekaip... Galėčiau atsilaisvinti... Tarkim, nuo kito pirmadienio?

Autorius išplėšia jai kalendorių iš rankų ir permeta akimis.

Autorius – Čia tiek tuščių puslapių, kad pjesę galėtumėt rašyti tiesiai kalendoriuje. O ne, atsiprašau, nepastebėjau... Po trijų mėnesių turit vizitą pas oftalmologą.

Viešnia – Pas oftalmologą labai sunku gauti laiką. (*Autorius nekantriai pažvelgia.*) Gerai... Tai kada pradėdam?

Autorius – Kodėl ne dabar, jei jau esat čia?

Suskamba laidinis telefonas. Autorius nė nekrusteli.

Viešnia – Neatsiliepsit?

Autorius – Spėju, vėl bankas dėl mano minuso.

Viešnia – Suprantu... Matyt, mudu tame pačiame banke.

Autorius – „Crédit Mutuel“.

Viešnia – Panašu, vienintelis dalykas, kurį jie dar tikrai „suvienija“, yra mūsų minusai.

Pasigirsta balso pašto žinutę paliekančio žmogaus balsas.

Balsas – Laba diena, čia Gonzague'as de Casteljarnac'as, Boulevard Beaumarchais fondo prezidentas. Su malonumu pranešu, kad mūsų fondas šiemet nusprendė jums skirti Didįjį Boulevard Beaumarchais prizą už viso gyvenimo kūrybą. Prašome kuo greičiau mums perskambinti, kad galėtume aptarti ceremonijos detales.

Viešnia – Manot, čia vėl jūsų agento triukas?

Autorius (*sumišęs*) – Tokia versija įmanoma...

Viešnia – O kas dar galėtų būti?

Autorius – Tai jums nė akimirkai nešovė į galvą, kad iš tikrųjų galėčiau gauti apdovanojimą už visą kūrybą?

Viešnia – Nežinau... Nieko jūsų neskaičiau...

Autorius – Bet kuriuo atveju gaila, kad nesat tikra žurnalistė. Galėjot pirmoji pakalbinti naująjį Boulevard Beaumarchais laureatą.

Viešnia – Atsiprašau, nežinau tokio...

Autorius – Nežinot? Boulevard Beaumarchais prizas komedijų autoriams yra tas pats, kas Pulitzerio premija žurnalistams!

Viešnia – Tos irgi nežinau...

Autorius – Tiesa, jūs juk ne žurnalistė. Na, nežinau... Aktoriui tai kaip „Molière“ teatro apdovanojimas.

Viešnia – Norit pasakyti... kažkas panašaus į Nobelio literatūros premiją?

Autorius – Na jau, neperdėkim.

Viešnia – Taip ir maniau...

Autorius – Sakylim, su gera juostele ant viršelio knygyne tai galėtų truputį kilstelėti mano naujos pjesės pardavimus.

Viešnia – Net jei pjesė prasta?

Autorius – Net ir be milžiniškos kultūros turbūt pastebėjot, kad didžiausi knygynų bestseleriai retai būna šedevrai. Dar rečiau juos parašo tie, kurių pavardė ant viršelio. Dauguma tų tariamų autorių savo knygų net nėra perskaitę.

Viešnia – Tik paprastai tokius bestselerius pasirašo kvailiai, o parašo tikri autoriai.

Autorius – Tai šįkart bus atvirkščiai.

Viešnia – Nelabai sąžininga jūsų agento atžvilgiu.

Autorius – Manau, ne viską supratot. Tas sukčius anksčiau už mane sužinojo, kad gausiu šį prizą, ir skubiai siunčia sutartį, kad užsitikrintų išimtinės teises į kitą mano pjesę. Ir visa tai jam kainuos vos penkis šimtus eurų! Nors puikiai žino, kad po tokios reklamos vėl tapsiu sėkmingu autoriumi. Jūs tai vadinat sąžiningumu?

Viešnia – Prisipažinsiu, sąžiningumo klausimais... nesu specialistė.

Autorius – Jau nekalbant apie tą absurdišką interviu, kuriuo mane norėjo priversti vėl kibti į darbą.

Viešnia – Taip pažiūrėjus...

Autorius – Tai rašysit tą pjesę ar ne?

Viešnia (*akimirka pagalvojusi*) – Gerai... Bet noriu ir tų dviejų šimtų eurų už interviu.

Autorius – Juk buvom sutarę dalytis.

Viešnia – Pats pasakėt: dabar vėl esat sėkmingas autorius.

Autorius – Gerai. Į darbą.

Viešnia – Vis dėlto išgerčiau ramunėlių...

Autorius – Nuoširdžiai nerekomenduoju... Laikiau jas visai šalia arseno... Bet jei norit ko nors tikrai autoriško, turiu geresnį pasiūlymą. (*Ištraukia viskio butelį.*) Štai stebuklingas gėrimas įkvėpimui. Deja, vaikystėje į jį įkritau, todėl manęs jis jau nebeveikia...

Viešnia – Gerai...

Ji įsipila taurę, išgeria vienu mauku ir susiraukia.

Viešnia (*žiūrėdama į etiketę*) – Švediškas viskis? Tik nebandot ir manęs nunuodyti?

Autorius – Ne anksčiau, negu baigsit tą pjesę. (*Ištiesia jai plunksnakotį.*) Iškilmingai patikiu jums savo „Montblanc“. Tebūnie jėga su jumis. Popierius ant stalo. Sėskit ir rašykit.

Viešnia (*atsisėsdama*) – Net jei rašyčiau bet ką, nesu tikra, kad pajėgčiau prirašyti visą knygą...

Autorius – Čia tik pjesė! Nuo kokių penkiasdešimties puslapių jau galima apsimesti, kad tai tikras veikalas.

Viešnia – Penkiasdešimt puslapių?

Autorius – Įsivaizduokit, kad laikot prancūzišką brandos egzaminą – bac – ir rašot tik kiek ilgesnį rašinį nei įprastai...

Viešnia (*nejaukiai*) – Bac...?

Autorius – Jūs jo nelaikėt. Turėjau suprasti.

Viešnia – Galėjau laikyti, tik pavėlavau į traukinį.

Autorius – Tada sakykim, kad tai labai ilgas laiškas.

Viešnia – Aš daugiausia įpratusi rašyti žinutes...

Autorius – Juk tai dialogai! Po kiekvieno sakinio pereinat į naują eilutę, o dar ir tuščią eilutę paliekat. Pusę teatro pjesės, žinot, sudaro tai, kas yra tarp eilučių. Tuštuma!

Viešnia – Turbūt todėl jūsų pavardė ir Dentreligne'as – „tarp eilučių“...

Autorius – Būtent! Rašysim keturiomis rankomis. Jūs rašysit eilutes, aš pasirūpinsiu tuo, kas tarp jų...

Viešnia – O pasirašysit jūs.

Autorius – Jei manot, kad Michelangelo pats nutapė kiekvieną paveikslą, ant kurio jo vardas. Jis irgi turėjo žmonių. Pats tik uždėdavo paskutinį blizgesį.

Viešnia – Vis tiek aš ne rašytoja.

Autorius – Bet rašytoju gali būti kiekvienas! Ypač dramaturgu. Įrodymas – tam net nėra jokios mokyklos. Tai viena iš nedaugelio profesijų, kartu su picų kurjeriu ir psichoanalitiku, kurią galima dirbti neturint jokio diplomo. Nors dėl picų kurjerio dar nesu tikras. Vis dėlto reikia mokėti vairuoti motorolerį.

Viešnia – Vis tiek tai darbas.

Autorius – Viena plunksnakočio kapsule parašot visą pjesę. Romanui reikėtų keturių ar penkių.

Viešnia – Na gerai...

Autorius – Sakau jums, tinginių profesija. Paprasčiau nebūna: už dramaturgą didesnis veltėdis tik poetas. Parašo penkias eilutes po tris žodžius, aplinkui pilna balto popieriaus – ir visi šaukia „genijus“.

Viešnia – Aha, gal vis dėlto mieliau būčiau poeto literatūrinis negras.

Autorius – O ne, čia jau sustabdykim. Nereikia svajoti. Dar niekas nematė poeto, kuris galėtų sau leisti nusipirkti literatūrinį negrą. Net išsimokėtina.

Viešnia – Gerai... Nežinau, nuo ko pradėti...

Autorius – Pradžia visada sunkiausia, aišku. Ypač komedijoje.

Viešnia – A, tai čia komedija.

Autorius – Bulvarinė komedija, taip. Bent jau Boulevard Beaumarchais – Beaumarchais bulvaro – vardu.

Viešnia – Keista... Visai neįsivaizduoju jūsų kaip komedijų autoriaus.

Autorius – Tai buvo labai seniai. O kaip manot, kodėl šiandien man reikia literatūrinio negro?

Viešnia – Nežinau, ar man pavyks būti juokingai.

Autorius – Aš neprašau jūsų sąmoningai juokinti. Pasikliaukit natūraliu komizmu...

Viešnia – Nelabai padeda.

Autorius – Nežinau... Nėra žmogaus, kurį norėtumėt nužudyti?

Viešnia – Nužudyti?

Autorius – Tam ir reikalinga komedija! Įstatymas neleidžia atsikratyti uošvės, tai parašot pjesę ir iš jos pasityčiojat scenoje.

Viešnia – Aš netekėjusi. O jūs turit uošvę?

Autorius – Deja, nebeturiu. Žmona mane paliko. Jau beveik pasiilgau net uošvės. Įsivaizduojat, iki kokio lygio esu nusiritęs. Kaip tokiomis sąlygomis parašyti gerą komediją?

Viešnia – Nežinau... Leiskit pagalvoti... O! Nekenčiau savo sesers.

Autorius – Va, jau geriau...

Viešnia – Deja, ji mirė... Įsivaizduoju, komedijai tai...

Autorius – Priklauso. Būna ir labai juokingų mirčių. Kaip mirė jūsų sesuo?

Viešnia – Nuo vėžio.

Autorius – A, ne... Čia sunku. Su vėžiu labai sunku prajuokinti. Ypač kai serga šeimos narys.

Viešnia – Rimtai? Šūdas... Nepasisekė...

Autorius – Yra temų, kurios komedijai tiesiog visiškai nepasiduoda. Niekas tiksliai nežino kodėl. Gal dėl tos „ilgos ligos“ nuotaikos. Teatre juokingiausios mirtys visada trumpos. Vyras pasakoja, kad jo žmona, grįždama iš kirpyklos, pakliuvo po traukiniu – jau norisi juoktis. Tas pats vyras pasakoja, kad ji mirė nuo tulžies pūslės vėžio po trejų metų chemoterapijos – niekas nesijuokia. Kodėl? Kas žino. Taip jau yra.

Viešnia – Gerai...

Autorius – Na, jei vis tiek norit pabandyti...

Suskamba durų skambutis.

Viešnia – Dar ko nors laukiat?

Autorius – Turbūt kurjeris. Turėjo grįžti pasiimti pasirašytos sutarties. Paskolinsit plunksnakotį?

Jis paima sutartį.

Viešnia (*neramiai*) – Tikrai?

Autorius – Nežinau kodėl, bet aš jumis tikiu... (*Pasirašo sutartį ir grąžina jai plunksnakotį.*) Jei kol kalbėsiu su kurjeriu šaus kokia mintis – nesivaržykit.

Jis išeina. Suskamba viešnios mobilusis telefonas, ji atsiliepia.

Viešnia – Taip... Ne, aš dar su juo... Taip, taip, nesijaudinkit, jis ką tik pasirašė sutartį... Gerai, dabar turiu baigti... Taip, perskambinsiu...

Ji padeda telefoną. Autorius grįžta.

Autorius – Na... dabar pasirinkimo nebeturim. Ką tik pardaviau jūsų sielą velniui už penkis šimtus eurų. Net drąsiausiose svajonėse nebūtumėt tikėjusis už ją tiek gauti.

Viešnia – Nelabai garbinga... O aš maniau, kad jūs principingas autorius...

Autorius – Žinot, dauguma autorių toliau rašo tam, kad sumokėtų pernykščius mokesčius iš avansų už knygas, kurias parašys kitais metais. Tą dieną, kai ir rašytojų mokesčiai Prancūzijoje bus galutinai išskaičiuojami tiesiai iš pajamų, pamatysit – rudens knygų sezonas gerokai apimsta.

Viešnia – Nežinau, aš gyvenime dar nebuvo tiek uždirbusi, kad mokėčiau pajamų mokesčių.

Autorius – Laiminga... Kai įkiši pirštą į tą mechanizmą, jau nebepabėgsi. Tai kur buvom sustoję?

Viešnia – Niekur, bijau.

Autorius – Taip ir maniau.

Viešnia – O jeigu parašytume istoriją apie autorių, kuris prarado įkvėpimą?

Autorius – Suprantu... Pas jį į duris paskambina kažkokia moteris ir apsimeta žurnaliste...

Viešnia – Kodėl gi ne?

Autorius – Teatras teatre... Buvau sau prisiekęs niekada taip žemai nenusileisti...

Viešnia – Pats sakėt, kad galima rašyti bet ką!

Autorius – Gerai... O kuo visa tai baigtųsi?

Viešnia – To... Aš dar nežinau net kaip tai tęstųsi...

Autorius – Įpilsiu jums dar viskio...

Ir tuoj pat įpila.

Viešnia – Nežinau, ar...

Autorius – Na, gerkit!

Ji ištuština taurę vienu mauku.

Viešnia – Mielai truputį numigčiau. Esu tikra, miegant mintys ateitų lengviau.

Autorius – Ei! Aš jums nemoku už miegą!

Viešnia – Kol kas jūs man apskritai nieko nesumokėjot... Beje, gal jūs teisis: nedidelis avansas mane turbūt motyvuotų.

Autorius – Net jei norėčiau, abejoju, ar „Crédit Mutuel“ leis man dar labiau į minusą, kad galėčiau jums mokėti avansus... Be to, kaip literatūrinis negras jūs visiškai nevykėlė! Sakau rašyti bet ką, o jūs net to nesugebat!

Viešnia – Aš irgi turiu reputaciją! Nenoriu apsijuokti parašiusi bet kokią nesąmonę...

Autorius – Bet jūsų pavardės niekur nebus! Pasirašysiu aš!

Viešnia – Galbūt, bet aš pati žinosiu, kas iš tikrųjų tai parašė. Žmogus vis tiek turi savigarbą.

Autorius – Puiku. Niekas nedraudžia jums parašyti ir šedevro.

Viešnia – O kodėl ne? Gal aš ne tokia kvaila, kaip jūs manot.

Autorius – Pirmyn, nustebinkit mane...

Viešnia – Taip... Bet po visų tų aperityvų, kuriuos man pripylėt, pradėjau alksti. Neturit ko užkąsti?

Autorius – Pasamdžiau jus darbo sesijai, o ne vakarėliui su užkandžiais.

Viešnia – Žinot, kaip sakoma: alkanas žmogus blogai pataria pats sau.

Autorius ištraukia sausainių pakelį ir paduoda viešniai.

Autorius – Imkit, dar liko keli „Pépito“.

Viešnia – Ačiū. (*Pradedama valgyti.*) Jūsų „Pépito“ truputį sudrėkė.

Autorius – Norit, nubėgsiu nupirkti šviežesnių?

Viešnia – Tiks... (*Sukiša į burną antrą sausainį.*) Turiu idėją!

Autorius (*krūpteli*) – Beveik išgąsdinot...

Viešnia – Vaikinas myli merginą, bet jų šeimos viena kitos nekenčia.

Autorius – „Romeo ir Džuljeta“.

Viešnia – Vaikinas myli merginą, bet jo tėvas netyčia nužudo jos tėvą.

Autorius – „Sidas“.

Viešnia – Vaikinas myli merginą, bet iš tikrųjų ji yra vyras.

Autorius – „Džiaze tik merginos“.

Viešnia – Šitos pjesės nežinau.

Autorius – Tai filmas.

Viešnia – Tikrai?

Autorius – Tikrai.

Viešnia – Vaikinas myli vaikiną, bet iš tikrųjų tas yra mergina.

Autorius – „Victor/Victoria“.

Viešnia – Moteris myli moterį, bet iš tikrųjų ta yra vyras.

Autorius – „Tootsie“.

Viešnia – Po velnių... Nemaniau, kad būti šiuolaikiniu autoriumi taip sunku. Viskas jau parašyta?

Autorius – Viskas...

Viešnia – Ir turbūt visa, kas geriausia...

Autorius – Jie prisikimšo iki soties ir mums paliko tik trupinius.

Viešnia – Šunsnukiai.

Autorius – Shakespeare'as, Corneille'is... Jiems buvo lengva... Prieš juos beveik niekas nebuvo parašyta. Geros idėjos gulėjo ant žemės – tik pasilenk ir pasiimk. Jei nebuvai beraštis kaip dauguma amžininkų, turėjai neblogą šansą likti istorijoje.

Viešnia – Tiesa, jeigu šiandien dar būtų vietos naujam Molière'ui, turbūt jau būtume jį pastebėję...

Autorius – Todėl aš ir nebeturiu noro rašyti šedevrų. Prašau jūsų tik parašyti bet ką.

Pauzė.

Viešnia – Vis dėlto išgersiu dar viskio.

Ji godžiai gurkšteli tiesiai iš butelio.

Autorius – Tik nepersistenkit...

Padėdama butelį ji patenkinta atsidūsta.

Viešnia – Radau!

Autorius – Tikrai?

Viešnia – Ir dėl šitos idėjos lažinuosi: nepasakysit, kad ją jau parašė Racine'as ar Feydeau.

Autorius – Klausau.

Viešnia – Pora priima draugę, kurios vyras ką tik žuvo lėktuvo katastrofoje, ir tuo pat metu, kai bando paguosti našlę, sužino, kad laimėjo loterijoje.

Autorius – Puiku! Bravo...

Viešnia – Matot, kai noriu, moku.

Autorius – Tai mano pirmosios pjesės siužetas.

Viešnia – A...

Autorius – Tos, kurios jūs neperskaitėt.

Viešnia – Didžios mintys sutampa...

Autorius – Taip, jei būtumėt gimusi anksčiau už mane, galėjot parašyti tą pjesę jūs. Beje, tai mano bestseleris...

Viešnia – Turbūt perskaičiau santrauką Paryžiaus renginių leidinyje „L'Officiel des Spectacles“...

Autorius – Nustojau rašyti tą dieną, kai pradėjau plagijuoti pats save.

Entuziazmas išblėsta. Pauzė.

Viešnia – „Pépito“ nebeliko?

Autorius – Jūs visus surijot!

Viešnia – Taip, pakelis jau buvo pradarytas. Geriau net nežinoti, nuo kada. Tikiuosi, neapsinuodysiu maistu...

Autorius – Pasiimsit nedarbingumo pažymėjimą. Tik perspėju: mes, autoriai, kai sergam ir nedirbam, jokių išmokų negaunam. O literatūriniai negrai – tuo labiau...

Viešnia – Bet kol kas vis dar žiauriai alkana.

Autorius – Jūs tik apie ėdimą ir galvojat?

Viešnia – Paprastai taip sako tie, kuriems gyvenime niekada rimtai neteko badauti.

Autorius – Gerai, pažiūrėsiu, kas liko šaldytuve...

Viešnia – Dar vienas dalykas...

Autorius – Kas dar?

Viešnia – Man nelabai patinka tas žodis... „negras“.

Autorius – Štai kaip?

Viešnia – Taip. Man jis žeminantis.

Autorius – Žeminantis? Kam?

Viešnia – Man!

Autorius – Gera, tai kaip jus vadinti? Autoriaus dublerė? Kino žvaigždes juk pakeičia dubleriai scenose, kurių jos nenori filmuoti. Kodėl autoriai negalėtų turėti dublerių scenoms, kurių nenori rašyti...

Viešnia – Nežinau... Oficialiai galėčiau būti... jūsų asmeninė sekretorė.

Autorius – Mano asmeninė sekretorė?

Viešnia – Jei kur nors išeisim kartu ir reikės mane pristatyti, juk nesakysit: „Susipažinkit, čia mano negras.“

Autorius – Prisipažinsiu... dar nebuvo svarstęs galimybes, kad mudu kur nors eisime kartu...

Viešnia – Bet kuriuo atveju... man reikia oficialios priedangos, ar ne?

Autorius – Priedangos?

Viešnia – Beje, kalbant apie apsaugą... Literatūrinis negras, dirbantis „juodai“, nėra labai legalus reikalas. Norėčiau ir socialinės apsaugos. Ir apie pensiją reikia pagalvoti...

Autorius – Gal dar ir pietų kuponų norit?

Viešnia – Gera... Tebūnie asmeninė sekretorė.

Autorius – Puiku. O dėl pietų kuponų pažiūrėsiu, gal šaldytuve liko gabaliukas kamambero...

Jis ruošiasi išeiti. Suskamba telefonas.

Viešnia (*atsiliepdama*) – Charles'io Dentreigne'o sekretoriatas, klausau? (*Autorius rodo, kad nenori kalbėti.*) A, ne, atsiprašau, šiuo metu negaliu jo pakviesti... Kodėl? Na... todėl, kad jis mirė. O taip, dėl to esu visiškai tikra. Teismo medicinos gydytojas kaip tik čia, ir patikėkit, vaizdas ne iš maloniųjų. Tikrai? Ne... Taip, taip, žinoma, tai gera naujiena, bet... tokiu atveju apdovanojimas bus po mirties. Gera, atsiprašau, turiu baigti – prasideda skrodimas... Taip, viso gero.

Autorius (*apstulbęs*) – Kas skambino?

Viešnia – Jean-Paulis Tristounet, Teatro išlaikomų rašytojų draugijos prezidentas. Regis, kultūros ministras ketina jums įteikti Prancūzijos Meno ir literatūros ordino riterio ženklą.

Autorius – Ir jūs jam pasakėt, kad aš miręs?

Viešnia – Jūs nenorėjot kalbėti... Pirmas dalykas, šovęs į galvą.

Autorius – Aha...

Viešnia – Be to, reikia būti realistais. Aš tos pjesės greitai neparašysiu. Jūs irgi.

Autorius – Ir kas?

Viešnia – Jei jūs miręs, agentas nedrįs reikalauti grąžinti penkių šimtų eurų už pjusę, kurios neparašėt.

Autorius – Mirtis... Ne per stiprus pasiteisinimas vien tam, kad nereikėtų grąžinti penkių šimtų eurų?

Viešnia – Turiu ir kitą mintį...

Autorius – Matot, kai norit...

Viešnia – Jei jūs miręs, o dar gavęs literatūros premiją ir po mirties apdovanotas medaliu, vėl tapsite garsus!

Autorius – Buvau paprašęs mane nustebinti, bet čia, prisipažinsiu, likau be žado...

Viešnia – Ačiū.

Autorius – Tai nebūtinai buvo komplimentas. Žmones galima nustebinti įvairiai, žinot?

Viešnia – Turit šeimą?

Autorius – Turėjau tik žmoną. Bet nesu tikras, ar ji dar laiko mane savo šeimos nariu.

Viešnia – Vadinasi, iš esmės gyvenat vienas. Nei žmonos, nei šeimos, nei draugų... Tą prizą ir medalį galėčiau atsiimti už jus.

Autorius – Palaukit... Siūlau jums literatūrinio negro darbą, jūs nesugebat parašyti nė eilutės, o dabar dar norit mano vardu susirinkti visus man priklausančius apdovanojimus. Gal dar ir banko kortelės PIN kodą duoti?

Viešnia – Gal ir būtų saugiau. Juk oficialiai jūs miręs.

Autorius – Visada galiu paneigti.

Viešnia – Pagalvokit penkias minutes. Kol kas iš to, kad esat miręs, turit vien naudos.

Autorius – Manot?

Viešnia – Lažinuosi, rytoj apie jus rašys laikraščiai. Gal ne pirmame puslapyje, nereikia svajoti. Bet „Le Figaro Littéraire“ staiga tikrai jus prisimins.

Autorius – Perskaityti savo nekrologą laikraštyje dar gyvam... Tiesa, vilioja.

Viešnia – Visi sakys, kad buvot didis autorius. Jūsų knygas graibstys kaip karštas bandeles... bent dieną ar dvi.

Autorius – Manot?

Viešnia – Aš ne žurnalistė, bet dėl mano idėjos jūs pateksit į laikraštį!

Autorius – Gerai, o ką dabar darom?

Viešnia – Jūs vaidinat mirusį, o aš... pasiimu dvidešimt procentų jūsų autorinių honorarų.

Autorius – Mano agentas imdavo tik dešimt!

Viešnia – Bet su juo neparduodavot nė knygos ir jūsu pjesių niekas nestatė.

Autorius – O aš jau beveik buvau apsipratęs su mintimi išeiti į pensiją.

Viešnia – Į pensiją?

Autorius – Nusprendžiau po truputį atsikratyti visko, kas gali erzinti. Nebe rašau. Kalbu kuo mažiau. Niekam nebesakau savo nuomonės. Ir, kiek įmanoma, net stengiuosi apskritai nebeturėti jokios nuomonės.

Viešnia – Ir jūs rimtai manot, kad galite tai padaryti?

Autorius – Nebeturėti nuomonės?

Viešnia – Išeiti į pensiją! Esat tikras, kad galite sau tai leisti?

Autorius – Sprendžiant iš „Crédit Mutuel“, šitas klausimas diskutuotinas...

Viešnia – O aš siūlau kai ką geriau už pensiją: siūlau būti mirusiam!

Autorius – Tiesa, skamba viliojančiai, bet... Gal vis dėlto skirsiu penkias minutes plusams ir minusams pasverti.

Suskamba telefonas. Autorius ruošiasi atsiliepti.

Viešnia – Jūs išprotėjot! Primenu, kad esat miręs autorius. Alio, taip? „Crédit Mutuel“? Ne, atsiprašu, ponas Dentreigne'as ką tik mirė. Taip, nusižudė... išgėręs litrą „Destop“. Taip, to vamzdžių valiklio... Skrandyje išdegino milžinišką skylę, vaizdas siaubingas. Kaustinė soda labai ėsdinanti. Tiesa, jis pats irgi buvo labai kandus... Kodėl? Na, žinot, menininkai... Be to, jūs geriau už kitus žinot, kad jis buvo paskendęs skolose. Matyt, taip nusprendė pabėgti nuo kreditorių. Ne, aišku, pinigai ne svarbiausia... Bet kuriuo atveju, ačiū, kad paskambinot... Taip. Viso gero. Žinoma, perduosiu užuojautą šeimai...

Viešnia padeda ragelį.

Autorius (*apstulbęs*) – Jums sunku pradėti, bet kai jau įsibėgėjat – jūsų niekas nesustabdo! Tai dabar dar ir nusižudžiau.

Viešnia – Pagalvojau, rašytojui tai romantiškiau nei infarktas ar storosios žarnos vėžys.

Autorius – Romantiškiau? Išgerti litrą „Destop“?

Viešnia – Improvizavau... Pirmas dalykas, kuris atėjo į galvą.

Autorius – Improvizavot... Ateityje prašysiu laikytis teksto!

Viešnia – Bet aš neturiu teksto! Jūs nesugebat nieko parašyti!

Autorius – Gerai jau... Nebūtina dar ir įžeidinėti... Taigi... aš nusižudžiau... Tiesa, pastaruoju metu buvau kiek prislėgtas.

Viešnia – Matot!

Autorius – Ir ką dabar? Rengsit man valstybines laidotuves?

Viešnia – Autorius miršta – pardavimai bent dešimčia procentų aukšty. Autorius nusizudo – galima tikėtis ir dvidešimties. (*Suskamba telefonas.*) Panašu, reikalai vėl pajudėjo.

Autorius – Tikrai. Šitas telefonas jau daugybę metų nebuvo tiek skambėjęs...

Viešnia atsiliepia.

Viešnia – Pono Dentreline'o sekretoriatas, klausau? Taip, ponja, tiesa. Patvirtinu: jūsų vyras šįryt mirė. Nuoširdžiai užjaučiu jus, taip pat ir „Crédit Mutuel“ vardu. Revolverio kulka į smilkinį, taip. Jei jį pamatytumėt, nesu tikra, ar atpažintumėt. Kai nebėra viršutinės pusės galvos... Patikėkit, vaizdas nekoks... Gerai, perduosiu jam... Tai yra, taip, ačiū... Viso gero, ponja. (*Padedą ragelį.*) Čia buvo jūsų žmona.

Autorius – Mano žmona? Ko ji norėjo?

Viešnia – Matyt, atiduoti paskutinę pagarbą.

Autorius – Jau metų metus jos nemačiau. Būtent ji man priekaištaudavo, kad nepakankamai dažnai jai rodau pagarbą...

Viešnia – Mirusieji visada daug populiariausi už gyvuosius. Pamatysit, būti mirusiam vieni privalumai.

Autorius – O šįkart jai pasakėt, kad persišoviau smilkinį.

Viešnia – Stengiuosi tobulėti. (*Suskamba telefonas.*) Jei taip ir toliau, teks samdyti telefonistę. Pono Dentreline'o teisių paveldėtoja, klausau... Taip, iš tiesų, visų jo pjesių teises dabar valdau aš. Likus keliems mėnesiams iki jo mirties mes susituokėme. Tad esu tiesioginė paveldėtoja... Taip... Taip... Taip... Taip, jis kaip tik buvo baigęs pjesę, kuri jus nustebins. Mano nuomone, tai jo šedevras. Visiškai niekur neskelbta, taip. Taip... Taip... Taip... Gerai. Galiu užsirašyti jūsų numerį? Puiku, asmeniškai išnagrinėsiu jūsų pasiūlymą ir atsakysiu kaip galima greičiau. Taip, iki greito.

Autorius – Tai dabar mudu jau susituokę...

Viešnia – Taip paprasčiau.

Autorius – Paprasčiau...?

Viešnia – Paaiškinti, kodėl būtent aš valdau jūsų pjesių teises.

Autorius – Tikrai.

Viešnia – O kaip našlė vis tiek lieku šeima.

Autorius – Gerai... O... galima bent žinoti, kas skambino?

Viešnia – Teatras, norintis pastatyti jūsų naujausią pjesę Paryžiuje.

Autorius – Teatras? Koks teatras?

Viešnia – Reikėjo iškart užsirašyti pavadinimą, bet jūs mane pertraukėt... kažkas susiję su kelių eismo taisyklėmis...

Autorius – Su kelių eismo taisyklėmis?

Viešnia – Ir kartu primena teatrą, kuris sukasi ratu...

Autorius – „Théâtre du Rond-Point“?

Viešnia – Tas pats!

Autorius – Bet jie stato tik gyvų autorių kūrinius!

Viešnia – Jūsų lavonas dar šiltas, nesikabinėkim prie smulkmenų, gerai?

Autorius – Gerai... Ir ką dabar darysit?

Viešnia – Iš pradžių truputį juos palaikysiu nežinioje. Kad suprastų, jog jie ne vieninteliai pretendentai.

Autorius – Jus ir reikėjo samdyti mano agente...

Viešnia – Galėtume net pasiūlyti visos jūsų kūrybos retrospektyvą, ne?

Autorius – Kodėl gi ne... Bet kai sakot „naujausia pjesė“, turit galvoje...

Viešnia – Tą, kurios dar neparašėt.

Autorius – Bet juk aš miręs?

Viešnia – Girdėjot, pasakiau, kad turit niekur nerodytą kūrinį.

Autorius – Taip... Bet aš tokio neturiu...

Viešnia – Kadangi iš tikrųjų nesat miręs, galėsit jį parašyti.

Autorius – Bet juk sakau jums, kad praradau įkvėpimą!

Viešnia – Čia buvo anksčiau!

Autorius – Anksčiau?

Viešnia – Kol dar nebuvo vėl tapęs sėkmingu autoriumi.

Autorius – Norit pasakyti – mirusiu autoriumi.

Viešnia – Ir tuo pačiu, taip... Dabar, kai visa mirtis jums dar prieš akis, turėsit marias laiko parašyti tą pjesę. Visa kita sutvarkysiu aš.

Autorius – Atsiprašau už klausimą, bet... maždaug kiek laiko turėsiu likti miręs?

Viešnia – Tarkim, kol parašysit 124-ąją pjesę. O paskui matysim.

Autorius atrodo kiek priblokštas visos situacijos.

Autorius – Gerai... Tada pabandysiu pradėti...

Viešnia – Ramunėlių?

Autorius – Manau, grįšiu prie švediško viskio... (*Paima butelį ir ruošiasi išeiti.*) Jūs liksit čia?

Viešnia – kažkas juk turi budėti prie kūno ir atsiliepti telefonui.

Autorius – Einu...

Autorius išeina. Viešnia patogiausiai įsitariai, išsitraukia mobilųjį telefoną ir surenka numerį.

Viešnia – Georges'ai? Šikart pavyko. Manau, jis parašys tą savo 124-ąją pjesę... Gerai, gal kiek persistengėm su Boulevard Beaumarchais prizų ir tuo „Skaičių ir raidžių“ medaliu... Aišku, nusivils sužinojęs, kad negavo nei vieno, nei kito, bet... Juk dėl jo paties gerovės... O gal kas žino, jei nauja pjesė tikrai bus gera... Taip, jūs teisus, jei tik jis iki tol nenumirs... Beje, apie tai turėsiu jums paaiškinti. Teko šiek tiek improvizuoti...

Autorius grįžta.

Autorius – Viskas. Sausa.

Viešnia – Atsiprašau?

Autorius – Nebėra rašalo. Kapsulė tuščia. O šiuo metu kur nors čia rasti „Montblanc“ kapsulę...

Viešnia – O rašomoji mašinėlė?

Autorius – Rašomoji mašinėlė? Ji kaip ir aš... visiškai ant ribos. Net volelis vos laikosi...

Viešnia išsitraukia iš kišenės tušinuką ir paduoda autoriui.

Viešnia – Kol kas rašykit šituo.

Autorius atrodo nusivylęs, kad taip lengvai neišsisuks. Išeina. Ji vėl paima telefoną.

Viešnia – Dar nelaimėjom... Reikės jį prižiūrėti kaip verdantį pieną... Taigi, manau, reikėtų nedidelio priedo...

Pasigirsta šūvis.

Viešnia – A... Regis, šovinių vis dėlto rado... Gerai, perskambinsiu. (*Padedą ragelį.*) Atrodo, tą pjesę iš tikrųjų teks parašyti man vienai...

Autorius grįžta su šampano buteliu rankoje; kamštis ką tik iššautas.

Autorius – Viskis irgi baigėsi, bet šitą radau šaldytuve. Laikiau ypatingai progai. Manau, prizas ir ordinas tą pačią dieną... Norit?

Viešnia – Kodėl gi ne? Bet paskui pažadėsit vėl kibtį į darbą.

Autorius – Nesijaudinkit. Nežinau kodėl, bet staiga tai, kad esu miręs, grąžino man ūpą.

Viešnia – Puiku... Vadinasi, turit idėją?

Autorius – Visada geriausia pradėti nuo tikrovės. Gera jau. Tebūnie teatras teatre. Istorija apie autorių, praradusį įkvėpimą. Vieną dieną į jo duris paskambina žurnalistė...

Viešnia – Taip, kažką primena... O pavadinimą jau turit?

Autorius – Kodėl ne... „Ant ribos“?

Viešnia – O toks jau nebuvo parašytas?

Autorius – Na ne... Jei dar ir originalų pavadinimą reikės sugalvoti...

Viešnia – Tebūnie „Ant ribos“...

Autorius – Jei aš diktuočiau, būtų greičiau, ne? (*Pastato prieš viešnią seną rašomąją mašinėlę.*) Žiūrėkit, radau ir volelį...

Viešnia – Klausau...

Autorius pradeda diktuoti labai įkvėptai, tarsi matytų sceną prieš akis.

Autorius – Netvarkingas kambarys. Vyras snaudžia fotelyje. Staiga suskamba telefonas ir išplėšia jį iš snaudulio. Jis pakelia ragelį tarsi lunatikas. Alio!

Užtemimas.

Pabaiga.

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai